

အနက်မှောင် ဆုံး ပင်လယ်

“ကျနော်တို့(၁၅)ယောက်ကို အင်းစိန်ထောင်ရဲ့ သီးသန့်ဆောင် မှာဖမ်းထားတာ၊ တပေါင်းလဆိုတော့ ပုဂ္ဂလိကလည်းပု၊ လကလည်းသာနေတော့ ကျနော့်ရဲ့ အကျဉ်းခန်းကနေလှမ်းကြည့်လိုက်ရင် မြင်ကွင်းတွေအားလုံးကိုရှင်းရှင်းလင်းလင်းမြင်နေရတယ်။ ကားကြီးတွေပေါ်ကလူတွေဝေါက်နဲ့အန်ကျလာတယ်။ တချို့က လှုပ်နိုင်သေးတယ်။ လမ်းလျှောက်နိုင်တဲ့လူတွေက ဂိုက်ပြီးအချုပ်ထဲထည့်လိုက်တယ်။ မသေမရှင်ဖြစ်နေတဲ့သူတွေ၊ မလှုပ်နိုင်တော့တဲ့သူတွေကိုကားတစ်စီးပေါ်အပုံလိုက်ပစ်တင်လိုက်တယ်။ နောက်မှသိလိုက်ရတာ၊ သူတို့ကိုကြံတော့မှာ မီးရှို့သင်္ဂြိုဟ်ပစ်လိုက်တယ်လို့။ ဘဝတလျှောက်လုံး အဲ့ဒီ မြင်ကွင်းကြီးက စွဲနေတာဗျာ။ လာသာတဲ့အခါတိုင်း ဘယ်သူတွေလာပြီးအလောင်းတွေကောက်မလဲဆိုတာပေါ့။”

မတ်လရဲ့ အပူပြင်းပြင်းအောက်မှာ လရောင်ကျနေတဲ့ သစ်ရွက်ကြွေတွေရွေ့နေတာကို ကျောတစ်မိမ့်စိမ့်ရင်တမမ နဲ့လွင့်နေမတတ်ခံစားရတယ် ဆိုတဲ့ ကိုကျော်နိုင်မင်း (ခ) ကိုနီ ရေ၊ ကျနော် ဒီနေ့မှန်တိုင်းရဲ့ ဗဟိုချက်မအောက်မှာရောက်နေတဲ့ လူတွေရဲ့အာရုံစနက်တံတွေကို၊ တချောင်းချင်းဖြုတ်ကြည့်လိုက်တယ်။ ပင်လယ်ကို ဒဏ်ရာနဲ့ပျိုးယူထားခဲ့ရတဲ့ အနက်မှောင်ဆုံးကမ်းခြေမှာ။

ဖိနပ်တဖက်၊ သွေးစွန်းနေတဲ့ အင်္ကျီ တထည်၊
မုံပျံပျံ မီးရောင်အောက်က၊
ရဲဘော်ဖုံးမော် ရဲ့ ဈာပန
ကျနော်တို့ မေ့လို့မရသေးပါဘူး။

ခြေရာ (၁) မတ်လ (၁၂) ညနေခင်း

“ဖြစ်တာက ဇော်ဝင်းထွဋ်ရဲ့ သီချင်းခွေကိုဖွင့်ခိုင်းရင်းနဲ့ စခဲ့ကြတာဗျ”
စန္ဒာဝင်းလက္ခက်ရည်ဆိုင်ကကောင်မလေးက ကျနော်တို့ မှီ၍ ကျောင်းသားတွေကိုမျက်နှာသာပေးတာကို ကောင်စီဥက္ကဋ္ဌသား ကိုလတ်ဆိုတဲ့ဆိုတဲ့ကောင်ကကျေနပ်ပုံမရဘူး။

ကျော်ဆန်းဝင်းလည်းထသွားရော့ခွေးခြေခုံနဲ့ စရိုက်ပြီးကျနော်တို့ကိုရန်ရှာခဲ့တယ်။ ကျနော်တို့စခန်းသာအဆောင်ကိုပြန်ကြတယ်။ လူပြန်စုပြီးကောင်စီဥက္ကဋ္ဌသားအုပ်စုကိုပြန်ရှာကြတယ်။ ရပ်ကွက်ကောင်စီကအရေးယူပေးပါ့မယ်ဆိုပြီးကျနော်တို့ကိုဆွေးသိပ်လွှတ်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်တရက်လက္ခက်ရည်ဆိုင်ကိုပြန်သွားတော့ ဒီကောင်ကမခိုးမခနဲ့နဲ့ ပြီးပြီးထွက်သွားတာကို တွေ့လိုက်တယ်။ ကျနော်တို့ဒေါသထွက်သွားတာအမှန်ပဲ။ ရပ်ကွက်ကောင်စီရုံးကိုသွားခိုင်းကြတယ်။ သိတ်မကြာခင်မှာ ရပ်ကွက်ကောင်စီရုံးကမီးထလောင်တယ်။

”ကျောင်းသားတွေရပ်ကွက်ကိုမီးနဲ့ရှို့နေတယ်ဆိုပြီး မဆလ ကောင်တွေကရပ်ကွက်နဲ့ကျနော်တို့ကိုရန်တိုက်ပေးတယ်။ သံလမ်းဘေးရပ်ကွက်ကလမ်းတွေကမှောင်ပြီးကျဉ်းတယ်ဗျ။ ပြီးတော့ကလေးကချေ(ရထားပေါ်မှာခါးပိုက်နှိုက်စားတဲ့ကောင်တွေ)ကတပုံကြီး၊ ကျနော်တို့သိလိုက်ရတဲ့အချိန်မှာသူတို့လက်ထဲမှာငှက်ကြီး ရောင် ဓားတွေတဝင်းဝင်းနဲ့ ဝင်းမြင့်(ပုလဲ)ကိုစလွယ်သိုင်းခုတ်ချလိုက်တယ်။ ဝင်းမြင့်(နှားထိုးကြီး)ရဲ့မျက်နှာ၊ ခေါင်းတွေမှာခဲတွေထိပြီးသွေးတွေကပုခုံးပေါ်ကျနေတယ်။ တတ်နိုင်သလောက်တော့ကျနော်တို့လည်းပြန်ချကြတာပဲ။ ကျနော်တို့ကျောင်းဘက်ကိုပြန်ဆုတ်ခဲ့ကြတယ်။”

တရုတ်စကားပန်းတချို့အနွေးကြောနေတဲ့ရန်ကုန်စက်မှုတက္ကသိုလ်(ပင်မ)အဆောက်အဦး
ဘယ်ဘက်ထောင့်မှာကောင်မလေးတယောက်သက်ပြင်းနဲ့လှနေတဲ့ညနေရီရီတွေမရှိ
“အပြီးတွေကိုချွေချွေတာတာသုံးစမ်းပါ။ကျနော်အသက်ပါသွားမှာစိုးလို့ပါ”
လို့ရွတ်နောက်နောက်ပြောလေ့ရှိတဲ့ကောင်လေးတွေလည်းမရှိ၊
အသံတွေ---အသံတွေကျနေ့လွယ်အိတ်ကိုင်း ကြိုးပြတ်သွားတယ်။
လေဟာနယ်ထဲမှာမီးထလောင်နေတဲ့စွယ်တော်ရွက်တွေကိုကျနော်ကြိုးစားပြီးကောက်ယူကြည့်မိတယ်။
အိပ်သူမဲ့ကုတင်တွေ၊လိပ်ပြာသေတွေ၊ အဆောင်ကော်ရစ်တာမှာကျွတ်လာတဲ့သွေးညှို့နဲ့တွေ-----

ခြေရာ(၂)
မတ်လ (၁၃) ရက် ညဦးယံ

ပထမတော့ မြန်နွာသီချင်းတွေဆိုပြီး၊ရေပိုက်နဲ့လူစုခွဲဖို့ကြိုးစားနေတဲ့ခဲခဲခြံကလာတဲ့မီးသတ်ကားတွေရှေ့မှာ
ကျောင်းသားတွေကနေကြတော့၊တချို့ကကျောင်းဝင်းထဲကိုပြန်သွားကြပြီ၊ဆရာတွေကမိမိအိုင်အိုင်ဘက်ဆီရောက်နေတဲ့ကျောင်းသား
တွေကိုပြန်ခေါ်ဖို့လုပ်တယ်။ကျောင်းသားတွေကိုအစိုးရိုခံဆုံးဆရာတွေကဆရာဦးသိန်းထွန်းအောင်၊ဆရာဦးသာလှိုင်
နဲ့အဆောင်ကလက်ထောက်နည်းပြတွေလေ၊သူတို့ကကျောင်းသားတွေကိုသူငယ်ချင်းတွေလိုပေါင်းခဲ့တာမို့လား၊သိတ်မကြာဘူးထင်တယ်
၊သေနတ်သံတွေကြားရတယ်။ကျောင်းသားတွေကျောင်းဝင်းဆီထွက်ပြေးဖို့ကြိုးစားကြတယ်။

ကျနော်အုတ်တံတိုင်းကိုခုန်ကျော်လိုက်တယ်။လုံထိန်းတွေကကျောင်းဝင်းထဲအထိလိုက်ပစ်ကြတယ်။
အချို့ကျောင်းသားတွေအုတ်တံတိုင်းပေါ်ကနေအော်ဟစ်ပြီးမြေပေါ်ပစ်ကျသွားတယ်။ကိုဘုန်းမော်ကကျောင်းရှေ့ရေပန်းနားမှာလဲကျသွား
တယ်။ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်သွားပြီး ယမ်းနဲ့နဲ့နဲ့သွားတော့ကျနော်တို့ဒဏ်ရာရနေတဲ့ကျောင်းသားတွေဖြစ်တဲ့ကိုစိုးနိုင်၊ကိုမြင့်ဝေ
အပါအဝင်သေအံ့ဆဲဆဲဖြစ်နေတဲ့သူတွေကိုဆေးရုံပို့ဖို့ပြင်ဆင်ကြတယ်။ဆရာဦးသိန်းထွန်းအောင်လက်ထဲကကိုဘုန်းမော်ကိုစစ်လုံထိန်းတ
ချို့ကစောင့်ဆွဲယူဖို့လုပ်တော့

”ဟေ့ကောင်တွေ ငါကျောင်းဆရာ”ကွလို့ပြောတဲ့အခါ-----
ဘာကျောင်းဆရာလ ခိုး ပဲထင်တယ်၊ မင်းလားကွကျောင်ဆရာ၊သွားစမ်းကွာ

ဆိုပြီးရင်ဝကိုစောင့်ကန်ပစ်လိုက်တယ်။
ကျောင်းသားတချို့နဲ့စစ်လုံထိန်းတွေရဲ့ထိပ်တိုက်တွေမှုတွေကိုပိုပြီးအရှိန်ပြင်းလာခဲ့တယ်။ကျောင်းအပြင်ဘက်ကစစ်တပ်ရဲ့အရိပ်အယော
င်ကိုတော့တွေ့နေရဆဲပဲ။ကျောင်းရှေ့က စိုက်ပျိုးရေးဝင်းထဲမှာသူတို့နေရာယူထားကြတယ်။

ကျနော်တို့ပင်မအဆောက်အဦးပေါ်မှာလူပြန်စုကြတယ်။ကျောင်းသားတချို့ကျန်ခဲ့တဲ့ဘီနပ်တချို့ရယ်၊သေနတ်ကျည်ဆံတချို့
ရယ်၊သွေးစွန်းနေတဲ့အကျီလေးတထည်ကိုကျနော်တို့ယူလာခဲ့ကြတယ်။တချို့ကကျောင်းခေါ်ငဲ့ကဘီလပ်မြေတွေနဲ့အုတ်ကျိုးတွေကို
သွားယူပြီးတချို့က မြို့ပြအင်ဂျင်နီယာဌာနအသင်းရုံးခန်းကိုဖွင့်ပြီးသံလျက်တွေတူတွေယူလာခဲ့ကြပြီးကြယ်ပုံစံအမှတ်အသားဂူလေး
လိုလုပ်ပြီးဩဘာလမ်းရှေ့နားလေးမှာစုထိုင်လိုက်ကြတယ်။ခုနကယူလာတဲ့ကျည်ဆံခွံတွေနဲ့အကျီလေးတွေကို ကြယ်ပုံစံအမှတ်အသား
ဂူလေးထဲထည့်လိုက်တယ်။ကျောင်းသားတယောက်ကစွယ်တော်ရွက်ခြောက်တွေကိုစီးကရက်မီးနဲ့တို့ပြီးအီအပေါ်ချလိုက်တယ်။

ကျောင်းရှေ့မှာအဲဒီညကပန်းတွေပွင့်နေတာရက်ရက်စက်စက်ပဲ၊
ကျနော်တို့ အဲဒီကပန်းတွေကိုခူးပြီး ပန်းခွေပုံဆန်လုပ်လိုက်တယ်။
ကျောင်းသားတယောက်က လက်ဝဲစလုံး နဲ့ကိုဘုန်းမော်ရဲ့နာမည်ကိုရေးပြီး ကပ်လိုက်တယ်။

တချို့ကျောင်းသားတွေကမျက်ရည်ကျပြီးတောက်ခေါက်သံတွေကြားနေရတယ်။
တချို့ကနံရံကိုခေါင်းနဲ့စောင့်ပြီးဟစ်ကြွေးကြတယ်။

အမှောင်တွေကကျနော်တို့ဆီအုပ်စုဖွဲ့လာနေသလို၊ကျနော်တို့ကလည်းမျက်ကန်းသစ္စေမကြောက်သလိုဖြစ်နေတယ်။
အရာရာကိုပစ်ခွဲလိုက်ချင်တဲ့စိတ်ကလွမ်းမိုးနေတယ်။

မျိုးသွေးကျော်ကျော်ထွန်း၊သက်ထွန်း၊ထွန်းမြင့်၊ထွေးမျိုးမြင့်၊ရဲဝင်း၊ခွန်ထူး-----

အများကြီးပဲစခန်းသာဆောင်မှာအတူနေခဲ့တဲ့သူတွေ၊တနေရာထဲမှာစုဆုံထိုင်လိုက်ကြပြီးတယောက်မျက်နှာတယောက်ကြည့်နေ
ကြတယ်။စစ်မြေပြင်လိုဖြစ်သွားတဲ့တက္ကသိုလ်ပရဝဏ်အတွင်းမှာသူတို့ကိုပြန်တုံ့ပြန်ဖို့က ကျနော်တို့နှလုံးသားကယိုစီးနေတဲ့

အမှန်တရားပဲ၊ ကျနော်တို့အလျော့ပေးလို့မဖြစ်ဘူး။ တစ်ခုပေါ့လေ၊ ကျနော်တို့လုပ်ရတော့မယ်။

ခြေရာ(၃)
မတ်လ (၁၄) ရက် နေ့ခင်း

ဦးခင်အောင်ကြည်ဆိုတဲ့ ရန်ကုန်စက်မှု တက္ကသိုလ်ပါမောက္ခချုပ်အကြောင်းတွေ့လိုက်တိုင်းစိတ်နှာတာအမှန်ပဲ၊ သူကလွတ်တော်အမှတ်ဖြစ်ဖို့ မှန်းထားတယ်နဲ့ တူပါတယ်။

“ဆရာဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ကျောင်းသားတွေတော့ သေကုန်ပြီ”

လို့ ကျနော်တို့က ပြောတော့ မင်းတို့နဲ့ မိတ်မရှိနဲ့ မာမရှိတာတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့ ကွာ၊ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး

ဒဏ်ရာနည်းနည်းလေးရသွားတာလို့ ကျနော်တို့ကို ချွေးသိပ်ရင်း ပျောက်သွားတယ်။

မော်ကွန်းထိန်းဦးဘိုအေး က တော့ ကျောင်းဝင်းတွင်းမှာ ဆက်ရှိနေသေးတယ်။

နေ့လည် သတင်းမှာ က အရပ်သားနဲ့ ကျောင်းသားရိုက်လို့၊

ကျောင်းသားတယောက် သေခဲ့တယ်လို့ လိမ်ခဲ့တယ်။ ကျနော်တို့ ကြုံ့ကုန်းဆောင်အစည်းအဝေး က ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့

ဖြစ်ရပ်မှန်သတင်းထုတ်ပြန်ပေးရေး၊ ပစ်ခတ်မှုကို အရေးယူဖြေရှင်းပေးရေး၊ ကိုဘုန်းမော်ဈာပနကို ကျောင်းသားတွေကိုယ်တိုင် စီမံပြီးချွင့်ပေးရေး၊ ကျောင်းမပိတ်ရေး၊ အပါအဝင် တောင်းဆိုချက် (၆) ချက်လောက်တောင်းခဲ့ကြတယ်။ မော်ကွန်းထိန်းဦးခင်ကို သိမ်းပစ်လိုက်ပြီး စာရွက်တွေ ရိုက်ထုတ်လိုက်ကြတယ်။ ကိုကျော်နိုင်မင်း နဲ့ ကျောင်းသားတယောက် က ဦးခင်အောင်ကြည် ကို ဘုန်းမော်သေဆုံးခဲ့တာ၊ စစ်လုံထိန်းတွေကြောင့် ဖြစ်တယ် ဆိုတာ လက်မှတ်ထိုးခိုင်းတယ်။

ဦးခင်အောင်ကြည် က “မင်းတို့ငါ့ကိုအကျပ်မကိုင်ကြပါနဲ့ကွာ၊ ငါ့မှာနုလုံးရောဂါရှိတယ်နော်—ဆိုပြီးရှောင်ထွက်သွားတယ်။

ဦးဘိုအေးဆီကို တော့ ကျနော်တို့လက်မှတ်ထိုးခိုင်းခဲ့ကြတယ်။ သူ့လက်မှတ်တွေပါတဲ့ တောင်းဆိုချက်တွေကို ဝေဖို့ ကျနော်တို့ သမိုင်းဆောင်နဲ့ လှိုင်တက္ကသိုလ်ဘက်ကို ထွက်ခဲ့ကြတယ်။ အရှေ့ကြို့ကုန်းဆောင်ဘက်ဆီက ကျော်လွှားပြီး ထွက်ခဲ့ရတာလေ။

(၉) မိုင်တရုတ်သချိုင်းကို ဖြတ်၊ တချို့က ရှစ်မိုင် လမ်းဆုံဘက်က နေထွက်လာခဲ့ကြတာ။

ခြေရာ (၄)
စဉ့်ကူဆောင်၊ သမိုင်းဝင်း

မှတ်မှတ်ရရ ကျနော်တို့ စဉ့်ကူဆောင်အောက်က လူလျှောက်လမ်းလေးပေါ်မှာ ဘာမှမခင်းပဲ အိပ်နေကြတာ၊ ည(၈) နာရီသတင်းကို စောင့်နေတာပေါ့၊ အဆောင်မှူးဦးသာဒင် က “မင်းတို့ခံစားနေရတာကို ဆရာနားလည်ပါတယ်ကွာ” လို့ ပြောရင်း

အဆောင်တံခါးဝ ထိပ်မှာ ထိုင်နေတယ်။ နိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားမှု အငွေ့အသက်တွေ သူရဲနေတယ်တဲ့။ အခန်းထဲမှာ ဘယ်သူမှ မနေကြတော့ဘူး၊ ကိုယ့်ဆိုင်ရာ ဆိုင်ရာ အုပ်စုတွေဖွဲ့ပြီး အဆောင်အပြင်ဖက်ကို ထွက်လာကြတယ်။ ည(၈) နာရီသတင်းလည်း လာရ၊ အခန်းနံပါတ် (၂၁၅) ပေါ်က နေသတင်းကို အကျယ်ကြီး— ဖွင့်ပေးလိုက်တယ်။ အဲ့ ဒီနေ့က သတင်းကြေငြာသူက ဦးမောင်မောင်။

မဆလအစိုးရဟာ သူတို့ ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ အမှားကို မတောင်းပန်ပဲ ကိုဘုန်းမော်ဟာ ရပ်ကွက်က လူတွေက စားနဲ့ ထိုးလို့ သေဆုံးခဲ့ရတယ် လို့ သတင်းထဲမှာ ပေါ်ပြခဲ့ကြတယ်။ ကျောင်းသားအားလုံး ဒေါသထွက်သွားကြတယ်။ တချို့က ဆောင်ပြတင်းတံခါးတွေကို ရိုက်ခွဲပစ်လိုက်ပြီး **“ဘာကိုစောင့်နေကြတာလဲ၊ ဒါဟာ ငါတို့ကို ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း စိန်ခေါ်လိုက်တာကွ”** လို့ တုန်တုန်ရီရီ နဲ့ ပြောလိုက်တယ်။

အဆောင်မှူးဦးသာဒင် က **“ကဲ သားတို့ရာမင်းတို့ ဒေါသတွေကို ကြိုက်သလို အဆောင်ထဲမှာ ဖွင့်ထုတ်ကြကွာ၊ အပြင်ကိုတော့ မထွက်ကြပါနဲ့၊ ဆရာအတွက် ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းတို့အတွက်ပါကွာ၊ ဒလဘက်မှာလည်း ကုလား၊ ဗမာအကရုန်းတွေက စဖြစ်နေတော့ အားလုံး ရှုပ်ကုန်လိမ့်မယ်။”**

သူက နိုင်ငံရေးသိပ္ပံသင်တဲ့ သူဆိုတော့ ဘာတွေဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာ သိနေတယ်။

အလွန်ဆုံး တနာရီလောက် ပဲ ကြာမယ်။ ကြို့ကုန်းဆောင်က ကျောင်းသားတွေ ရောက်လာကြတယ်။ တယောက် က ခုံတလုံး ကို ယူပြီး ညှို့ခမ်းဆောင်မှာ ဖြစ်ရပ်မှန်တွေကို ရှင်းပြတယ်။ သူတို့ ကိုဘုန်းမော်ဈာပနကို လာရောက်ပို့ဆောင်ကြဖို့ လှုံ့ဆော်လိုက်တယ်။

နောက်တနေ့၊ နေ့လည် (၁၂) နာရီထမ်းစားပြီးတဲ့နောက်ကျနေတဲ့စဉ်ကူဆောင်ကနေတန်းစီပြီးထွက်ခဲ့ကြတယ်။ ကျနေတဲ့နဲ့အတူကျောင်းသားအုပ်စုကလိုက်လာပြီးဖိဝက၊အင်းလေး၊ပုပါးဆောင်ကကျောင်းသားတွေကိုလိုက်ခေါ်ကြတယ်။

ဆရာဦးသာဒင်ကတွေ့တွေ့ကြီးထိုင်ပြီးကျောင်းသားတွေသူ့ကိုကန်တော့ပြီးအဆောင်အပြင်ဘက်ထွက်သွားတာကိုဝေးပြီးကြည့်နေတယ်။ရန်ကုန်စက်မှုတက္ကသိုလ်ဝင်းဆီမှာလူသွားစုပြီးကိုဘုန်းမော်ဈာပနကိုလိုက်ပို့ဖို့ပေါ့။ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ထဲ ကကျောင်းသားတွေလည်းရောက်လာတယ်။

လူ(၇၀)ကျော်ရှိမယ်ထင်တယ်ဗျ။နေကလည်းမတ်လဆိုတော့အရမ်းပူတယ်ဗျ။လူကဒေါသနဲ့တုန်နေတယ်။တကယ်တော့စစ်တပ်က သမိုင်းလမ်းဆုံကနေစပြီးခဲခြံအထိသံဆူးကြိုးတွေနဲ့ကာထားတာဗျ။စစ်ထောက်လှမ်းရေးတွေကမရမ်းကုန်းအထက်တန်းကျောင်းထဲမှာ၊ ခဲခြံမှတ်တိုင်တွေမှာအပြည့်ပဲ။စကားပြောစက်တွေနဲ့သတင်းပို့နေကြတယ်။ကျနေတဲ့ကိုသမိုင်းလမ်းဆုံကသံဆူးကြိုးတွေကိုဖွင့်ပေးလိုက် ပြီးခဲခြံရှေ့ရောက်တော့ဆက်သွားလို့မရတော့ဘူး။နောက်ကိုလည်းပြန်ဆုတ်လို့လည်းမရတော့ဘူး။အချုပ်ကားပြာတွေ၊စစ်ကားတွေက သမိုင်းလမ်းဆုံကတည်းကပိတ်ပြီးလိုက်လာတာ။ကျနေတဲ့ရှေ့မှာလည်းစစ်ခရာသံတွေနဲ့ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်အဓိကရုဏ်းနှိမ်နင်းရေး တပ်တွေကသေနတ်ပစ်မဲ့သူတန်းဒိုင်းကိုင်နံပါတ်တုတ်ကတန်း၊စုစုပေါင်းလေးတန်း

၊ဝါးတန်းလောက်အဆင့်ဆင့်ပိတ်တန်းလိုက်တယ်။

ကျောင်းဝင်းထဲကကြိုကုန်းဆောင်ကျောင်းသားတွေရဲ့ဟစ်အော်သံတွေ၊သံတိုင်ကိုခေါက်နေတဲ့အသံတွေဆူညံနေတယ်။ကျနေတဲ့နဲ့အာဏာပိုင်တွေရန်ကုန်စက်မှုတက္ကသိုလ်ရဲ့ပထမဆုံးအပေါက်ရှေ့မှာတွေ့ကြတယ်။ကျနေတဲ့ဘက်ကခေါင်းဆောင်ကမှတ်မှတ်ရရဖိုးပိုင် (မြစ်ကြီးနား)နေမျိုးအောင်(ရှင်ဘာရောင်း)မွန္တလေး၊နှစ်ယောက်တက်သွားကြတယ်။သူတို့ဘက်ကအာဏာရှိခေါင်းဆောင်ကအဆောင်ကို ပြန်သွားဖို့၊သူတို့ကိုထိပ်တိုက်တွေ့ရင်ပစ်မိန့်ပေးထားကြောင်းရှင်းပြတယ်။

နေပြင်းပြင်းအောက်မှာကျနေတဲ့အားလုံးလမ်းမပေါ်မှာထိုင်လိုက်ကြတယ်။

ကျနေတဲ့စဉ်းစားမိတာက၊စစ်ထောက်လှမ်းရေးတွေကခဲခြံကပြည်သူတွေကိုကျောင်းသားတွေသူတို့ကျောင်းသားသေတာမကျေနပ်လို့ရပ်ကွက်ကိုမီးနဲ့ရှို့ဖို့လာနေတာလို့သတင်းလွှင့်ထားတော့၊အမှန်အတိုင်းပြောရင်ရပ်ကွက်ကကျောင်းသားကို သိပ်မကြည်ဘူး။တချို့ဆို ဓားတွေဝှံတွေကိုင်ထားပြီးလမ်းကြားတွေကနေစောင့်နေကြတယ်။

ကျနေတဲ့စစ်တပ်နဲ့ထိပ်တိုက်တွေ့ရမှာမကြောက်ပေမဲ့ပြည်သူရဲ့အထင်မှားမှုနဲ့ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ရမဲ့ပြဿနာကိုရှောင်တိမ်းဖို့က နောက်ပြန်ဆုတ်ဖို့ပဲ။မိုးညှင်းကကျောင်းသားတယောက်ကလှမ်းဆွေးနွေးတယ်။ကျနေတဲ့ လှိုင်ကောလိပ်(၂)နဲ့ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၊ ပင်မဘက်ကိုပြန်သွားတာကောင်းမယ်လို့အကြံပေးတယ်။နေ့လည် (၂:၁၅)မှာကျနေတဲ့ပြန်ဆုတ်ခဲ့ကြတယ်။

ခြေရာ (၅)
မတ်လ (၁၅) ရက်

နေ့လည်(၃)နာရီလောက်မှာကျောင်းရှေ့အုတ်ခုံစည်းရိုးပေါ်ကနေအသံချဲ့စက်တင်ပြီးစစ်တပ်ကအော်ပြောနေတယ်။

ကျောင်းဆောင်တွေပေါ်မှာပြန်တက်နေကြပို့ပေါ့။ကျနေတဲ့လည်းအဆောင်ပေါ်ကနေပြန်ဆဲကြတာပေါ့။တချို့ပင်မအဆောက်အဦပေါ်က နေပြန်ဆဲစိန်ခေါ်ကြတယ်။ မီးလန့်သံချောင်းမွှေသံတွေဆူညံကုန်တယ်။

သိတ်မကြာဘူး၊ **ကျား---** **ဆို အော်ဟစ်ပြီး** မြို့သိမ်းတိုက်ပွဲတခုလို ရန်ကုန်စက်မှုတက္ကသိုလ်ဝင်းတခုလုံးကို စစ်တပ် နဲ့လုံထိမ်းတွေ့တက်သိမ်းလိုက်ကြတယ်။ဆရာဆောင်တွေရှေ့မှာကအစတယောက်မှထွက်လို့မရအောင် ပိတ်လိုက်ကြတယ်။

ကင်နံတင်းမှာထိုင်နေတဲ့ကျောင်းသားတချို့

က

ပြန်ခုခံဖို့လုပ်ကြတယ်။ကျောင်းသားနှစ်ယောက်ကိုထိုးရိုက်တွန်းပြီးချုပ်ဖမ်းလိုက်ကြတယ်။

ကျနေတဲ့ကျောင်းသားအားလုံးကိုကျောင်းရှေ့ကမြက်ခင်းပြင်နားမှာထိုင်ခိုင်းပြီး၊သူတို့လိုချင်တဲ့သူတွေကို တယောက်ပြီးတယောက် ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။အုပ်စုသုံးလေးစုလောက်ခွဲထုတ်ပစ်လိုက်တယ်။အဲဒီတုန်းက ပြည်သူ့လွှတ်တော်အစည်းအဝေးရှိနေတော့ဒီကောင်တွေ ကျနေတဲ့ကိုအပြတ်ရှင်းချင်ပုံရတယ်။ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးဦးမင်းခေါင် နဲ့ ဒေါက်တာမောင်ဒီ ရောက်လာတော့ **တင်ထွန်းအောင် (ဓာတု)** ကဝုန်းကန်ထရပ်ပြီး၊

“ခင်ဗျားတို့စောက်သုံးမကျလို့ ခုမဖြစ်သင့်တာတွေဖြစ်ကုန်ပြီ။ ဘယ်လိုရှင်းမလဲလို့”

ခပ်တင်းတင်းမေးလိုက်တယ်။ ချက်ချင်းပဲ ထောက်လှမ်းရေးတွေ့ရောက်လာပြီး သူ့ကို အချုပ်ကားပေါ်ဆွဲတင်လိုက်တယ်။ ကိုစိုးမြင့်အောင် နဲ့ ကိုဝင်းမြင့် တို့အုပ်စုနားကို ပုံတွေ့ကိုင်ပြီး စစ်တပ် က အရာရှိတွေ့ရောက်လာတော့ ကျောင်းသားတယောက် က ပြန်ရိုက် ပစ် ကွာ လို့ အော်ပြောလိုက်တယ်။အမှန်အတိုင်းပြောရင်ကြောက်စိတ် က လုံးဝမရှိဘူး၊ အစော်ကားခံရမှု၊ မတရားသဖြင့် လုပ်ခံရမှုကြောင့် အသားက တဆတ်ဆတ်တုန်နေတယ်။

ဦးခင်အောင်ကြည့် က ဆေးပုလင်းလေး ကိုရှုပြီး ခပ်ရဲ့ရဲ့ရပ်နေတာကို ဆရာ နှစ်ယောက် က တွဲ ခေါ်လာတယ်။

“ မင်းတို့ဆရာ ကို မသနားကြတော့ဘူးလား” လို့ ဒေါက်တာမောင် ဒီက မေးတော့

“ ဘာလို့သနားရမှာလည်း၊ သူ က အလွန်ဆုံးဖြစ်ရင် ရာထူးပဲပြုတ် မှာ၊ ကျနော်တို့ကျောင်းသားတွေ က ဘဝပျက်တဲ့သူ၊ သေတဲ့သူနဲ့၊ အမှန်တရားကို မရင်ဆိုင်ရ တဲ့ ကျောင်းသားဘက် က မရှိတဲ့ ဆရာတွေ ကိုလေးစားစရာ မရှိဘူး”

လို့ကျောင်းသားတွေကတုန်ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ဘယ်သူမှငြိမ်ခံနေတယ်မရှိဘူး၊သူတို့တခွန်းပြောရင်ကျနော်တို့က ငါးခွန်းလောက်ပြန်ပြောကြတယ်။ ကျနော်၊ ကိုကျော်နိုင်မင်း၊ကိုတင်လတ်၊ တင်ထွန်းအောင်၊ စိုးဝင်းနိုင်(သရက်)၊မောင်မောင်မြင့်(လားရှိုး)၊ ကျော်ဆန်းဝင်း(မုံရွေး)၊ဝင်းမြင့်(မန္တလေး)၊အုပ်စု၊ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် က ကျောင်းသား သုံးယောက် အပါအဝင် ကျောင်းသား(၁၅)ယောက် ကို ပထမဦးစာပေးကားပေါ်မှာ ဖမ်းခေါ်သွားခဲ့တယ်။

မြတ်စိုးဝင်း (တောင်တွင်းကြီး)အပါအဝင်သမိုင်းဝင်းထဲ ကကျောင်းသားတွေကို ကားတစ်စီးသတ်သတ်၊ခေါ်သွားခဲ့ကြတယ်။

ခြေရာ (၆)

သိမ်ကြီးဈေးမှာ ဓာတ်လှေခါးစတင်ခါစ၊

လူတွေကအဲဒီဓာတ်လှေခါးကိုစတင်မီးရှို့ ပစ်လိုက်ပြီး မြို့ထဲကလူထုလှုပ်ရှားမှုကိုစတင်လိုက်ကြတယ်။

မ-ဆ-လအာဏာရှင်တွေကအရူးမီးခိုင်းဖြစ်နေပြီး၊ချေမှုန်းဖို့ကြိုးစားတယ်။

စိတ်ထဲမှာတော်တော်လေးမကောင်းတဲ့ဖြစ်ရပ်တခုရှိတယ်ဗျ။မြို့ထဲကအစ္စလန်ဘာသာဝင်တွေလေ၊

သူတို့ဘာသာ ဘာသာရေးဝတ်ပြုပြီးဖလီပေါ်ကဆင်းလာတာကိုရိုက်ပြီးအချုပ်ကားပေါ်တင်လိုက်တယ်။

ကျနော်တို့ကအဲ ဒီတုံးကအင်းစိန်သီးသန့်ဆောင်မှာပေါ့၊အရင်လိုလူတွေကိုသီးသန့်ဖမ်းထားဖို့အခန်းကမလုံလောက် တော့ဘူး၊ကျနော်တို့အခန်းထဲလည်းလူတွေပြည့်လျှံလာတယ်။သူတို့စရောက်လာခါစက၊အကူရှိ တွေ့ကိုချွတ်ပြီးရေညှစ်နေတာ မြင်တော့ကျနော်က ”ခင်ဗျားတို့ကိုရေပိုက်နဲ့ထိုးခွဲပြီးဖမ်းတာလားလို့မေးကြည့်မိတယ်။”

“ဘယ်ကလာဟုတ်ရမှာလဲအချုပ်ကားအတွင်းမှာအရမ်းကျပ်တော့အသက်ရှူလို့မဝဘူး၊ ဒါ ။ ချွေးတွေဗျ” လို့သူတို့ကပြန်ပြောတယ်။

ကိုတိုက်မောင်း၊မင်းဇေယျ၊လှမျိုးနောင်၊ဇော်မင်း၊အာဗြဲ၊တို့ထောင်ထဲရောက်လာကြပြီ။

နောက်----မကြာဘူးသေနတ်သံတွေကြားရတယ်။

အင်းစိန်ထောင်ကိုဂျီတီအိုင်ကကျောင်းသားတွေနဲ့ ဒေါ ထွက်နေတဲ့လူအုပ်ကလာဝိုင်းတော့အာဏာပိုင်တွေကပစ်ခတ်ခိုင်းနင်းဖို့ကြိုးစားတာ ပေါ့ဗျာ၊ လ ကအရမ်းသာနေတာဗျ။သစ်ရွက်ခြောက်တွေရွှေ့နေတာကကြောစိမ့်ဖို့ကောင်းတယ်။

လူသေတွေ၊မသေမရှင်တွေအန်ကျီလာတာကိုကျနော်မြင်နေရတယ်။ဘဝတလျှောက်လုံးအဲ ဒီမြင်ကွင်းကြီးကခြောက်လှန့်နေတယ်ဗျာ၊

ကျနော့နယ်ကအိမ်ပြန်ရောက်သည်အထိလသာတဲ့ညဆိုအိမ်ရှေ့ကွင်းပြင်ကိုမကြည့်ရဲဘူး။

ဘယ်အချိန်အလောင်းတွေလာကောက်ကြမလဲ---လို့

နိဂုံး

ပင်လယ်ဆိုတာတခါတလေလေလုံခြုံမှုမရှိပါဘူး၊ကမ်းခြေတခုလုံးမှောင်သွားတဲ့အခါမျိုးကျရင်ကြောက်စိတ်ကိုဖယ်ပြီး

အသံတိတ်ရောက်လာမဲ့အန္တရာယ်ကိုစိတ်ထဲမှာအကြိမ်ကြိမ်များယူကြည့်မိတယ်။

လေရိုင်းတွေကကျနော်တို့ကိုသန်မာစေခဲ့တယ်၊သမိုင်းရဲ့အပြောင်းအလဲကိုလှုပ်ခါပြောင်းလဲစေမဲ့ကျောင်းသားတိုက်ပွဲမတ်လရဲ့နေ ပြင်းပြင်းထဲကခုန်နေတယ်။

အမှောင်ထဲမှာကျနော်တို့ရန်ကုန်စက်မှုတက္ကသိုလ်ရဲ့ပင်မအဆောက်အဦးလှေခါးထစ်လေးပေါ်ခဏခဏ ပြန်ပြီးထိုင်နေမိတယ်။

တရုတ်စကားပန်းကြွေကောက်မဲ့ကောင်မလေးမရှိ—

“ခင်ဗျား နင်းလိုက်တဲ့ မြေမှုန့်လေးတွေက အစကျနော်နှစ်သက်တယ်” လို့ပြောမဲ့ကဗျာဆန်ဆန်

ကောင်လေးတွေမရှိ
ကျနော်လွယ်အိတ်ထဲကိုအထိတ်တလန့်နို့ကယူကြည့်မိတော့-
ပိုးစားနေတဲ့စွယ်တော်ရွက်ခြောက်တခုရယ်---
လက်ဝဲစာလုံးနဲ့ရေးထားတဲ့မတ်လ (၁၃)ရက်ဆိုတဲ့စာရွက်လေးတခုရယ်-----
အော်--
ဒီညလမသာတာကောင်းတယ်ထင်ပါရဲ့----

အောင်မိုးဝင်း

မှတ်ချက်။ ။ ၁၉၈၈ မတ်လရန်ပွဲကို စဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကျော်ဆန်းဝင်း(မြို့ပြ) က ၁၉၉၆ ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှုကြောင့် ထပ်ပြီးအဖမ်းခံ ခဲ့ ရပါတယ်။

မော်ကွန်းထိုင်း ဆီ က လက်မှတ်ရဖို့ ကြိုးစားခဲ့သူတွေက ကိုနီ(မြို့ပြ) နဲ့၊ အေးလွင် (ဒီကနေ့ နဝတ အကြိုက်ပြောပေးနေတဲ့လူ)၊ အေးလွင် က အဲဒီကတည်း က သိတ်နာမည်ကြီးချင်တာ၊

အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် တချို့နာမည်တွေ ကို ချန်လှပ်ထားခဲ့ပါတယ်၊

အမည်မဲ့ မြေအောက်လှုပ်ရှားမှု ကိုလုပ်ခဲ့ကြတဲ့ ကိုတိုက်မောင်း (နယ်စပ်ကွယ်လွန်) အပါအဝင်နောင်တော် မျိုးဆက်ကျောင်းသားတွေကို ကျေးဇူးတင် ဂုဏ်ပြုပါတယ်။
သူတို့သာ မရှိခဲ့ ရင် ကျနော်တို့ ၈၈ မှာ၊ ဂျန်လ လှုပ်ရှားမှု ဆိုတာ ရှိခဲ့မှာ မဟုတ်ပါ။